

***Крок за кроком
до себе***

Анотація

Стефанія – юна дівчина з великим серцем і ще більшою любов'ю до книг. Вона мріє про мирне майбутнє і готова боротися за нього. Війна забирає в неї батька, але не ламає її дух. У затишному куточку бібліотеки ховається таємниця, яка змінить життя Стефанії назавжди. Чи зможе вона розгадати загадку минулого і знайти відповіді на свої запитання?

Фентезі оповідання

РОЗДІЛ 1

Сніг вже почав замітати опале листя дерев, а я крокую зі школи. Куди? Сама не знаю, напевно в бібліотеку...у такі дні мені неабияк не хочеться повертатись у квартиру. Зачинивши двері храму книг мені, як завжди усміхається пані Марія Іванівна Борсук, ця жіночка вже довгі роки присвячує себе цій величезній бібліотеці. Деколи дивуюсь, як їй вистачає на це все терпіння та нервів. Вона кожен день переглядає списки відвідувачів бібліотеки, яких, на жаль, все менше, я її улюблениця, тому часто залишаюсь у бібліотеці до пізнього часу, коли ми могли б поговорити та випити по філіжанці чаю або моєї улюбленої кави з пінкою, яку готую сама.

Я відмінниця в школі, але не така, яку ви б могли собі уявити - запальна, активна, весела, говірка, кожен мій стиль - це вночі підібраний образ. Саме так вночі, бо весь свій час присвячую книжкам, в'язанню гачком та навчанню. Але, на жаль, деколи мені здається, що мій образ не зовсім досконалий, бо так і хочеться викинути ці окуляри в смітник, але тільки збираюсь це зробити, зупиняюсь, бо контактні лінзи я ніколи не одягну, та вже й змирилась зі своєю вадою...хоча напевно не змирилась, а прийняла себе такою, як я є. Бо насправді зовнішність додає впевненості самій собі, а те що бачать інші, ті справжні люди, які не наслідують дурних ідеалів і стереотипів, покладених ще в часи радянської влади, це твоє внутрішнє сяйво. Моє сяйво, не складається з пісень, танців, вечірок, чи взагалі молодіжних закликів, які сприяють нічним походенькам. Я віддаю перевагу здоровому глузду, коли не дозволяю собі повертатись пізно ввечері задля своєї безпеки, а не закликів батьків, та й виходжу кудись тільки в суботу або в неділю, бо маю багато завдань, які так і говорять, що незабаром дедлайн.

Сьогодні в бібліотеці взагалі нікого немає, крім Марії Іванівни, книжок і мене. Я взяла будь - яку книгу, яку не читала з розділу фентезі та сіла у свій куточок, саме так у цьому місці я так часто, що зробила свій особистий куточок між тими рядами книг, які ніхто не читає, та побудувала з них свій шалаш, як у дитинстві... щоправда, вже, мабуть, ніколи не побуваю вдома у свої кімнаті, бо навіть не знаю, чи вціліла вона під час масованих боїв за Херсон. Та як там не є, вірю в краще. Книга, на диво, була цікава, так і називалась "Новорічне диво", проте в дива не дуже вірю, бо після цих усіх подій, дива дійсно не вистачає... вже багато років мрію, про одне, щоб закінчилась війна, але не та, яка триває вже 1000 днів, як пишуть соцмережі, а та що з 2014 року. Саме так, бо мій тато загинув там, будучи добровольцем, мені його дуже не вистачає та вже погано пам'ятаю, який він та його руки, якими ми створювали годівничку, я добре пам'ятаю, це були незабутні враження, хоч мені і було тоді всього 3 роки, і, як ви зрозуміли, мені 14 років, і ми переїхали з мамою, коли нас вдруге застала війна в Херсоні, бо вперше це було в Донецьку, пам'ятаю, як не встигла навіть тата побачити, а коли знайшли квартиру в Таврійському районі міста Херсона, нам зателефонували і повідомили страшну новину моїй мамі.

Зі спогадів:

—Ви дружина Василя Шевченка Леонідовича?

—Так...— боязко відповіла мама.

— Дуже співчуваємо втраті, будь ласка, скажіть адресу, де ви зараз мешкаєте, щоб ми привезли речі та документи, а також провели додаткову експертизу, але загальні характеристики підтверджені побратимами, яким вдалось урятуватись.

Після цих слів я розплакалась, а мама не могла дібрати слів та згодом відповіла... Моє життя змінилось на до і після, спочатку я замкнулась у собі, але потім зрозуміла, що буду боротись, щоб він на тому світі пишався мною...і в мене отрималось! Я стала тим, ким раніше себе уявити не могла, на сьогодні я є волонтеркою товариства Червоного Хреста України, де проводжу лекції на сучасні теми, з яких добре знаюсь, є активісткою та головою нашої шкільної молодіжної ради та, коли настає зима, мені стає дуже самотньо...бо згадую ту зиму, у якій у мене не стало тата, тоді маленька Стефанія, стала вмить дорослішою, незважаючи на свій вік.

Щодо, книги.. дочитала її майже до кінця, та останні сторінки я боюсь дочитувати, хоч мені і неймовірно цікаво, мені здається, що не буде того самого happy end, який залишить мене в спокої, і я вночі не буду додумувати до нього свій кінець, а деколи цілий фанфік, який навряд чи когось здивував, але мене точно залишив у спокої.

Я все ж дочитала, та мене мучатиме той самий крик душі, який благає вже про продовження, у книзі йшлося про те, як дівчина, уже будучи дорослою, перестала вірити в дива, але, ішовши додому, натрапила на кошения, яке змінило її життя, наче мало для тих, 150 сторінок, які я прочитала за 4 години, сидячи в куточку, і не встигла схаменутись після прочитаного, як побачила захід сонця, тому маю швидко бігти додому, на мене чекає молодший братик, якого мама попросила понянчити декілька годин, бо їй зателефонували з роботи, після смерті батька мама почала працювати військовим медиком, і я дуже боюсь за неї, вона хоч і працює звичайною лікаркою в міській лікарні, та її в будь - яку хвилину можуть викликати на завдання, де я її можу так само втратити, як і тата.

Та в будь-якому випадку, я себе завжди заспокоюю її словами: "Бог мені дав 2 маленьких янголят, які завжди чекають на мене та своєю любов'ю зігрівають мої крила, які при будь-якому пораненні дадуть мені сили повстати з попелу". Я так швидко бігла, що не помітила, як забула десь у бібліотеці свій зошит, у якому було домашнє завдання з української літератури, яка в мене першим уроком. "О, боже, чому ти така не уважна", - говорить моя підсвідомість, та вже як є, прокинусь раніше і побіжу в бібліотеку, а потім у школу.

РОЗДІЛ 2

Зайшовши не в той ряд у бібліотеці, бо, на диво, сьогодні було багацько людей, як я подумала, це в зв'язку з наближенням кінця семестру, і учні підтягують свої оцінки за допомогою додаткових завдань, проте я вважаю, що треба вчитись протягом року, а не отак ось, побачила згортку заплутаних проводів, скоріш за все від гірлянди. Беру та йду до Марії Іванівни:

— Маріє Іванівно, я знайшла ось це біля ряду з літописами та документами.

— Так, а що це?

— Не знаю...я думала Ви знаєте..

— А все згадала —перебиває мене, моя вже старша подруга, бо саме їй я могла поділитись усім, що відбувається в мене в житті

— Це, напевно, випало з новорічних коробок, які я вчора ввечері принесла з горища...давно не прикрашала я бібліотеку, бо можливо хоч тоді підлітки приходитимуть сюди, хоча б задля атмосферних фото.

— Так, а це...здається несправне,— відповідає Марія Іванівна. —Зможеш викинути по дорозі до школи?

— Так, звичайно! - схопила і побігла до школи, а вже ввечері зрозуміла, що забула викинути "недогірлянду"

Свою кімнату не прикрашаю вже давно, хоча раніше це дуже любила, останнього разу це було в 2021 році, коли ще не почалось повномасштабне вторгнення рф.

Я чекала маму з роботи, прикрасивши кімнату вирізаними сніжинками та прикрашеними стінами за допомогою гірлянди. Але коли переїхали до Миколаєва, я цього вже вкотре не роблю. Проте все змінює голос братика, якому вже скоро 10 років виповниться:

— Стефа, я хочу так само,— показує на відео, де відома блогерка дає лайфхаки швидкого прикрашення дому

— Ти дійсно цього хочеш?

— Так, а ти, хіба, ні?

— Та не знаю..навіть.

— Стефа, ну, Стефочко, будь ласонька!

— Умовив, але сама я це робити не збираюсь!

— Я тобі допоможу, і мама можливо також захоче, або... або давай краще їй подарунок зробимо, як раз до 22:00 встигнемо

Махнула головою вниз на знак згоди та пішла діставати старі прикраси, які ми ще встигли забрати з дому. Усе розвідавши, я згадала, що так і не викинула ту гірлянду, що знайшла у бібліотеці. "Чому їй дарма лежати? Можливо вона не така й безнадійна?" — подумала мовчки і пішла розмотувати знахідку, потім вирішила повісити її над ліжком. Щоправда, вона не могла горіти та радувати своїми блисками, вона була гарною і добре вписувалася в інтер'єр.

Лежу на ліжку, читаю книгу, слухаючи музику в навушниках. І тут чую:

— Стефо, мама йде, я точно її бачив з балкона!

Здригнулась та сказала вголос те, що подумала:

— Сподіваюсь їй сподобається, і вона зрозуміє, що це тільки радісна затія.

І тут гірлянда блиснула, я думала мені здалось, тому далі крокувала за Михайликом.

Заходить мама і перше, що бачу в її очах це радість, вона радіє, чи мені здається, раніше думала, що мамі не подобається зима після подій тієї зими, які нам варто було пережити, цю пору року ніхто з нас не любив зі зрозумілих причин (кожен переїзд ставався саме зимою і не тільки переїзд).

—Ого, яка краса! Я й не думала, що наш будинок може бути таким теплим та затишним. Хмммм...не вистачає лише фірмових бабусиних кексиків. Зробімо?— запитує мама

—Мам, а ти впевнена? Востаннє ми пекли бабусині тістечка, ще з нею в Херсоні за декілька днів до її смерті...

— Так, треба відновлювати родинні традиції і насолоджуватися кожним днем!— відповіла мама. Я була вражена і водночас спантеличена відповіддю мами, але ж хотіла змін, коли сподівалась, що їй сподобається, от і маю!

Заходжу в кімнату і гірлянда не увімкнута в розетку блимає, мерехтить, дуже яскраво, що мені здається освітлює всю кімнату.

—Ого, як?—ставлю собі питання, як тут отримую відповідь, наче азбукою Морзе, вона в різному порядку блищить, то 2, то 1 вогник загорається, а через деякий час застигає

Спантеличена, наче вголос сказала: " Спочатку". Вона зупинилась і наново почала блимати, і тут у мене виходить розшифроване речення: "Допо...мо..жи мен...і, я в цій при...кра....сі"

—Блимни 3 рази, якщо я тебе правильно зрозуміла— блим...блим...блим

—Ок, або це я з глузду їду, або заснула на ходу.

І тут розшифровую речення: "Поклади мене в місце, де багато любові"... Ще той квест. Де мені ту любов шукати...друзів у мене майже немає, усі, кого я люблю це мама і Михайлик, але ж до них я не покладу гірлянду і не прив'яжу.

РОЗДІЛ 3

Тут гірлянда одним краєм своїм потяглась до моєї улюбленої книги, блиснула і більше не блимала взагалі. Я засмутилася, а потім зрозуміла, що вона може любити книги... Але це зрозуміла не в той самий день...а коли вкотре відвідала бібліотеку, бо тут панує мені імпонуюча атмосфера. Здригнулась, та через годину я вже була тут зі своєю чарівною прикрасою. Занесла її в свій куточок, і вона заближчала.

—Гей, обережніше зі мною! Наче я тобі тварина.—говорить це диво

—Ну предмет...

—Що? Боже цього разу я гірлянда. Ну за що мені це все...

Спантеличена я, сиджу, мовчу і тільки слухаю

—Точно я ж ялинку тоді прикрашав, OMG 🤪. Як я міг так не в контролюватись, а де я взагалі?

—У бібліотеці, де я тебе і знайшла.

—Що? Та я з дитинства читати не люблю та й писати і взагалі. Ти мені допоможеш?

—Не знаю

—Ну ти мені вже винна

—Чому це?

—Та я ж, твоє бажання виконав, мати твоя ж була задоволена атмосферою будинку?

—Так, але ти тут до чого?

—Так, а хто начарував тобі гарний настрій мами?

—Що, навіщо?

—Ну, щоб ти мені допомогла!

—Якщо людина не має намірів допомагати, вона й не буде, і твої типу "чари" тут ні до чого.

—І що ти мені не допоможеш?

—А ти скажеш хоча б чарівне слово?

—Яке ще слово?

—Ну "будь ласка"?

—А що воно робить?

—Дає зрозуміти людині, що ти потребуєш допомоги і підтримки

—Ну добре, будь ла..ска, правильно сказав?

—Так, я спробую, якщо зможу. А хто ти взагалі, як можеш говорити? Звідки взявся?

—Я ельф, Альфред, для своїх просто, Альф, з країни Starмей ✨. Проте я не просто ельф, який допомагає готуватись Святому Миколаю приносити подарунки дітям України і дізнаватись, що вони хочуть, бо ці сучасні діти зовсім очманіли...гіроскутери, смартфони їм подавай. Моя сила не така як у всіх ельфів і фей, я перетворююсь на предмет, до якого доторкаюсь, коли хвилююсь, а от амулет

який був на мені захищав від не бажаних ситуацій, але якщо навіть це ставалось..мій старший брат відносив мене додому. Бо тільки там я заспокоювався.

—А тут не хочеш заспокоїтись?

—Як, коли я не зрозуміло де, знервований, ще й зірок у вас немає.

—А що роблять зірки?

—Зірки можуть привезти мене додому, де б я не був, але для цього треба перевтілитись.

—Тут можеш бути спокійним

—Ага, порозкажуй. Я вас людей знаю, ви нахабні, грубі і взагалі не можете любити, або навпаки любите багато, а потім швидко забуваєте.

—Ти всіх людей по собі судиш?

Мовчить.

— Ну от і все, пропоную, знайти в нашому світі те, що тобі може сподобатись.

— Панянку, ти забула, що ми шукаємо те, що ти любиш, а не я.

Я пирхнула, узявши гірлянду, пішла до музею...та там нічого не сподобалось, цій персоні, потім у клуб, хоч я й ніколи там не була, новому другу сподобався диско шар, як я зрозуміла. Викупили його і пішли далі. Так вже, де тільки ми не були, назбирали все, що тільки можна було. На головній вулиці міста, Соборній, побачила типу Santa Clause, який розкидував подарунки, і тут з моєї кишені пальта вискакує і ловить подарунок, такий маленький і в той час, здається, що він також віку як я, рудоволосий, зеленоокий красень з розбитим на грудях кулончиком. Підбігла до нього і так і хотіла взяти за кулон

— Стоп, не чіпай мене!

— Та я лиш подивитись хотіла

— Не можна, бо ти звичайна людина, яка, доторкнувшись до нього, може навести безлад у моєму світі .

— Зрозуміла, ти перетворився, значить ми впорались?

— Ні...це лише тимчасово

— То що, далі шукаємо?

— Мені здається: вистачить, диско шару, подарунку, цукерок з, як його, цього вашого. Згадав —АТБ.

— Тоді прямуємо до бібліотеки, там корпус мають відкрити на 2 поверсі, щоб зірки твої було видно.

— Хех, ну тобі ж потрібно від мене здихатись,— прозвучало з нотками сарказму

Проігнорувала та попрямувала до бібліотеки, там розклали по колу всі предмети, а гість стояв усередині, його було ледь видно. І тут мені стало так прикро, що маю прощатись з чарівним другом за багато років – єдиним другом, тут коли він весь в сяйві поринає в зірки, вигукую я:

—А якщо ти, дійсно, зараз повернешся у свій світ для чого тобі треба були предмети котрі я люблю, якщо ми ходили всюди, де я навіть не була?

—Бо мені було цікаво дізнатись. Ти справжня- цілуй це в собі і знайди те, що дійсно тобі подобається, а не робиться заради когось - сказав і раптом підлетів і розтворився в зірках.

І раптом пішов сніг, на серці стало холодно, усе що було в крузі розчинилось у повітрі, єдине, що знайшла зовсім випадково, хоча ні, напевно мені хотілось, щоб щось залишилось на згадку про це новорічне чудо — у колі кулончик, той самий у якому ховалась таємниця вже «старого друга», і хоч минули ці захопливі 2 дні мені здалось, що я була в казці, яка різко повернула мене в реальність, але подарувала надію в дива і віру в краще майбутнє.